

Regnskabsdagen og det store Skriftemaal undflyede de ikke. Engang skulde de vaagne op i Rædsel og erfare, at Gud levede og var deres Dommer!

Han vidste jo nok, at der var visse Halvmands-Kristne, der forkastede Tanken om et Pinested som uforenelig med Troen paa Guds Kærlighed og tænkte sig den uomvendte Synders Skæbne blot som en evig Udslettelse. Men det var at paalyve den Alvise et dumt og skændigt Selvforræderi. Det vilde netop ikke være Kærlighed men et rigtig menneskefordærvende, et rent ud djævelsk Paahit, dersom disse frække Gudløse, der her i Kødets Verden boltrede sig i alle Laster og svælgede i alle Vellyster, ikke skulde bære saa meget som Erindringen om deres Synder med sig over i det Hinsidige, dersom deres raadne Sjæl ved Lægens Trolddomskunster kunde aande ud i et saligt Suk og være borte med det samme — vejret hen som en skiden Lugt. Men saadan legede Vorherre heller ikke! Nej, naar Helvede i deres Dødsstund aabnede sit Mørkegab for at opsluge dem, saa var der sikkert nok beredt dem en frygtelig men retfærdig Straf.

Han var kommen ud af Skoven og kunde begynde at vejre Hjemmet. Den lille Bondeby laa et Stykke inde paa det aabne Land og sendte ham en kraftig Tørveos imøde. Vinden trykkede Skorstensrøgen ned over Tagene og førte den med sig ud over Markerne, saa